

Розкажу вам казку

Марія Чумарна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Казкові історії

Казка про журавля

Зажурився журавель, стоячи на одній нозі в пожовклій осінній траві. Зажмурив очі і слухав журкотливу пісню води під ногою.

Сонна жабка вистрибнула перед його носом і вражено задивилася на журавля. Тікати — не тікати?

Але журавель поринув у свою зажуру і не звертав на неї ніякої уваги. Жабці раптом стало дуже жаль свого ворога, і вона співчутливо запитала:

— Чому ти так журишся, журавлику?

— Як же мені не журитися? Осінь... І вже пора мені летіти на чужину.

Жабка тяжко зітхнула, і її великі очі запливли слізьми.

Поруч на пожухлій стеблинці погойдувався жук. Він поглянув на жабку і запитав:

— Що сталося? Чому ти сьогодні така сумна?

— Як же мені не журитися, — відповіла жабка, — коли вже осінь. Та й журавель в тузі, — йому відлітати пора, а нам теж скоро заснути доведеться.

Жук подумав, покрутив чорними рогами — і жалібно загудів. Надлетіла з городу втомлена бджілка і сіла перепочити на стеблі.

— Чому ти так гудеш? — запитала в жука.

— Не співати ж мені, — зітхнув жук. — Он жабка теж засумувала, бо вже осінь, а журавель має відлітати в чужий край. І все засне. І травички не стане...

— Ой, жаль, ой, жура, — зажебоніла бджілка і полетіла на город. Там вона сіла на жовту жоржину і задумалась. Жоржина обгорнула свою маленьку подругу пелюстками і довго слухала, як тріпоче її серденько.

— Чому ти мовчиш, бджілонько? Що сталося?

Але бджілка тільки зітхнула:

— Жаль мені журавля, — проказала сумно, — йому відлітати час. І жабці засинати пора. І трава змарніла зовсім — не буде ні жукові, ні мені літання під сонечком.

— Ах, — відповіла жоржина і похилила голівку...

А в небі забриніли журавлині ключі. Вони летіли низько над городом, над лугом, над жоржиною і над бджілкою, над жуком і жабкою...

— Повертайтеся!

— Повернемось! — долинуло з високості.

Про вітра, дощика і сонце

Ішли якось по світу троє братів: Сонце, Вітер і Дощ. Сонце пригріває, Дощ поливає, блискавицями воду оживляє, а Вітер розносить по світу хмарки та насіннячко.

— Як добре нам, браття, що ми такі дружні! Від нашої дружби весь світ радіє! — сказало якось Сонце.

— От тільки б Вітер не розбивав моїх глечиків, — сказав Дощ.

— То це я винен у тому, що ти заливаєш поля? — розсердився Вітер.

Стали брати сперечатись, — одразу небо нахмурилося. Почалася злива. Холодно стало серед літа.

А маленький Соловейко на калині тремтів і поглядав на своє гніздечко. Воно отот розлетиться!

І тоді Соловейко заспівав. Почуло Сонце його пісню. І так засміялося, що Дощ і Вітер затихли. І всі разом слухали Соловейкову пісню.

Власний песик

Івасик жив у передмісті, і на подвір'ї його дому щодня галасувало веселе товариство: дві гуски і гусак, п'ятеро курей і півень, кіт Мурко і овечка Ласка. Всіх їх Івасик вважав своїми друзями: вони дуже часто були учасниками його фантастичних

пригод, що розігравались на подвір'ї.

Сьогодні в Івасика іменини — і він отримав незвичайний подарунок. Це було маленьке рожеве цуценя якоїсь незвичайної породи. Мама сказала, що воно житиме в кімнаті, а Івасик має зайнятися песиковим вихованням.

Звичайно, хлопець тут же побіг вихвалитись своїм подарунком.

— Ось, подивіться! — гордовито казав котові і гусям, показуючи їм цуценя. — Віднині у мене буде власний песик! Я навчу його робити все, що захочу!

Кури байдуже рилися в ямці, а гусак сердито засичав. Кіт настовбурчив хвоста і гострими недобрими очима дивився і на Івасика, і на цуценя.

— І воно терпить такі зневажливі слова! — сердито прошипів Мурко й демонстративно відійшов убік.

Гуси теж позадкували, не виявляючи захоплення.

Івасик стояв розгублений і не міг збагнути: яке слово так не сподобалось його друзям?

Зимовий сон

Ведмідь Бурмило намірився зимувати. Останній раз побрів він у гущавину, розганяючи незчисленне птаство тріском галуззя. Але все тіло його знемагало від тяжкої втоми.

Бурмило заліз у берлогу і вмовився на сухій траві. Зажмурих очі, але сон не йшов.

Він засунув у рот лапу і почав її смоктати. І здалося Бурмилові, що він — малий Бурмилко, що його пухнасте тіло тулиться до матері ведмедиці, вона тихо мугиче пісеньку, а навколо гудуть бджоли, світить ясне сонце, і повітря аж гусне від духмяного запаху медів...

Коли у лісі затріщали дерева під зимовою хуртовиною, Бурмило вже солодко спав...

Хто розбудить його навесні?

• • •

Далі — у повній книжці «Розкажу вам казку».
nashaknyga.com.ua